

Ingeblazen leven

Een jaar geleden, op de zondag van Pinksteren was ik niet hier in de kerk maar stond ik met een biertje in de hand op het Pinkpop festival in Landgraaf. Ik waande me weer even 20 en genoot. Ik ervaarde daar nieuwe muziek, een golf van nieuwe creativiteit, kwaliteit en diepgang. De muziek leek voor mij jarenlang vlak geworden: met veel gedreun, beats, weinig zang en weinig instrumenten. Gelikte muziek, volgens vaste patronen en steeds meer herhaling van hetzelfde. Er zat voor mijn gevoel geen muziek meer in de nieuwe muziek. 'Ik zal wel oud worden en het niet meer begrijpen' dacht ik steeds. Maar ik zag en hoorde toen op Pinkpop zoveel moois. Niet alleen in de Dominicus waait de Geest, dacht ik toen.

Eén optreden was het spectaculairst: en dat was Kyteman's Hiphop Orkest. Kyteman, een jonge -trompettist-die -vanuit-z'n-flatje-z'n-droom-van-een-hip-hop-orkest verwezenlijkte door vrienden en muzikanten om zich heen te verzamelen en met hen muziek te gaan maken. Zijn droom kwam uit: daar staat dan op Pinkpop een bonte verzameling van muzikanten op het podium: zangers, rappers, musici. Kyteman blaast in het midden ergens op zijn trompet, de anderen muzikanten spitsen hun oren, luisteren, zoeken de beweging, beginnen langzaam en zacht, de muziek zwelt aan, allerlei artiesten volgen elkaar op, totdat iedereen meedoet, in een eigen taal, voortbordurend en bewegend op wat de anderen doen. Er wordt gezongen, gerapt, gedanst. Er ontstaat iets nieuws, een nieuwe taal.

'Ik wil dat de nummers live gaan bewegen en verbaasd worden door mijn eigen muziek' zegt Colin Benders alias Kyteman in een interview. Zelfs de klassiek geschoolde muzikanten komen los van hun vertrouwde bladmuziek en lijken in eenzelfde 'flow' te verkeren als de rappers. Kyteman's Hiphop Orkest vermengt stijlen op zo'n manier dat ze elkaar versterken. De muziek ontwikkelt zich dan en het orkest durft samen steeds meer en meer. Het is een toename van lef en durf. Geïnspireerd gaan ze verder en de zaal wordt enthousiaster. Kyteman en zijn orkest scheppen nieuwe muziek. En het swingt de pan uit!

Zelf geïnspireerd raken en op elkaar door improviseren, verbaasd kunnen worden door je eigen muziek. En als dat ons gebeurt. Dan komt er iets op je af, er daalt iets op je neer, een gebaar, een geluid, een knik. Je reageert op wat je aangereikt krijgt. Je kunt het niet bedenken en plannen en ook niet helemaal plaatsen. En dan plotseling spreek je een nieuwe taal. Je reageert op de gegeven situatie zonder dat je terugvalt in een voor jou vertrouwd en bekend systeem, of bekende woorden, of een berekening maakt van waar deze situatie wel naar toe zal gaan. De geest waait door jou en jouw situatie heen, je krijgt de kracht om te doen wat je op dat moment moet doen.

Kytman en zijn Orkest werden min of meer onaangenaam verrast door de gevolgen van hun succes! Toen er bij uitverkochte optredens geen kaartjes meer over bleken voor familie en vrienden begonnen ze te twijfelen. De commercie drong hun muziek binnen en daar zetten de muzikanten hun hakken in het zand. Dat niet. Overgenomen worden door

de commercie. Ze willen blijven scheppen en op de maatschappij betrokken zijn. En weigeren routinematig te gaan werken volgens de wetten van het kassucces. Zij willen zich blijvend laten aanspreken en verantwoordelijkheid nemen voor de muziek die naar hen toekomt.

De tongen van vuur kunnen op hem en zijn orkest weer neerdalen. Nieuwe impuls en kracht geven. Om te kiezen voor het leven en in dit geval onbelemmerde creativiteit die niet aan de grillen van de mode en succes onderhevig is. Muziek te kunnen maken die mooi is en tijdloos.

‘In het onvoorspelbare zit de vrijheid van de mens’. Een uitspraak van Hannah Arendt. Die gebruikt werd hier als titel op de avondsirene van afgelopen 3 mei. Maar het is ook een mooie uitspraak om onszelf aan te spiegelen.

Kun je ook in een onoverzichtelijke, rap veranderende wereld toch krachtig blijven staan waar je staat en kiezen voor het leven? Niet voor de makkelijkste weg kiezen; niet voor de oude leunstoel of voor succes verzekerd. Kritisch blijven staan, ‘nee’ zeggen tegen dingen die het leven tegenwerken en ruimte maken voor de onvoorspelbaarheid van de Geest. Die jou kracht en vrijheid geeft om ‘ja’ te zeggen tegen dat wat scheppend is, het goede, dat wat onze werkelijkheid overstijgt, tijdloos en mooi is.

Wat gebeurde er aan de apostelen en leerlingen in Jeruzalem, toen vlammen zich als vuurtongen verspreidden en zich op ieder van hen neerzetten? Zodat de vrome Joden uit ieder volk op aarde deze taal ieder in hun eigen taal hoorde spreken? Tongen van vuur dalen neer en ieder verstaat in zijn eigen taal. Wat voor een taal is dit dan? Een gemeenschappelijke taal, een oertaal, een taal die ieder verstaan kan, een melodie, een lichaamstaal, een sfeer die iedereen in de eigen taal als één taal verstaat. De originele taal die ons aanspreekt vanuit onze oorsprong. De tijdloze taal van schoonheid, ontmoeting, leven en liefde.

De neergedaalde adem van de Eeuwige, die door zijn Liefde de dood aan het kruis overvleugelde. De geestelijke doop die ons in het hemelse vuur laat delen. Deze onvoorspelbare gebeurtenis, zo plotseling, zo heftig en zo bevrijdend. We ontvangen kracht en vrijheid om te vertolken wat de geest van de Levende ons te vertellen geeft. Die ons elk kracht geeft te handelen binnen de ruimte die wij zelf hebben. Om in onze eigen taal het leven te bevorderen.

En die Geest zal ons soms dwingen een nieuwe taal te vertolken, zonder te weten waar we uitkomen, maar waar we verbaasd kunnen worden door onze eigen kracht, onze eigen muziek. Voortborduren op de muziek van een ander, je eigen repertoire uitbreiden, variaties zingen, een nieuwe toonsoort uitproberen of misschien zelfs eens een nieuw instrument leven inblazen.

Niet de taal van zekerheid en comfort, onverschilligheid, grofheid, platheid of protectionisme maar een tijdloze taal die geboren wordt uit leven en liefde, omdat je de

Ander ontmoet, omdat het in je bestaan inbreekt en omdat het je toekomt. Uit je mond komt omdat je het kreeg.

Zoals Jezus zijn weg in vrijheid vervolgde en handelde door mensen die hij ontmoette, zonder dat Hij zich over de gevolgen van zijn handelen bekommerde. Hij handelde nooit routinematig of controlerend. Zonder angst, zonder doelmatigheid en voorbedachte rade was Hij. Hij improviseerde, bedacht te handelen zoals het de gegeven situatie paste, zelfs al bracht Hij Zijn eigen leven in gevaar. Hij zou altijd het leven bevorderen. Dit is Zijn Geest, die is uitgeblazen en over ons heen is gestort!

Hoe laten wij hier, als gemeente, het lopende vuurtje van de Geest branden? Wat mág er binnen breken in onze liturgie? Kunnen vreemde talen over ons komen, tongen van vuur neerdalen in een andere taal dan de taal die de onze is geworden als gemeenschap? Als we geen Oosterhuis meer zouden zingen, als een gastpredikant of een van onze voorgangers het Onze Vader zou willen bidden, kunnen we dan oude woorden opnieuw verstaan of vanuit geheel nieuwe vormen en taal samenzijn? Vanuit de Geest openstaan voor ontmoetingen met anderstaligen, binnen, buiten en op de drempel van de kerk?

Onvoorspelbare situaties niet uitsluiten, laten gebeuren...meewaaien op de Geest van de Eeuwige die ons voorstuwt richting nieuwe vrijheid en nieuw leven.

Laat je voortstuwen door de geest, de Geest van de Opgestane die zijn kracht met ons heeft gedeeld zodat wij samen kunnen opstaan in zijn Licht!
Zodat we kunnen kiezen voor het leven en voor het goede. Om voorbij het einde van de nacht te zingen, zoete wijn te drinken met elkaar, te dansen en te leven.
Waai geest, waai!

Gelezen: Handelingen 2, 1-13

Claartje Kruijff